

Sygn. akt IV CSK 193/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku M.A.G. i P.W.G.
przy uczestnictwie Portu Lotniczego [...] Spółki Akcyjnej z siedzibą w R., Gminy
Miasta R. - Prezydenta Miasta R., Skarbu Państwa – Wojewody (...), M.R. i W. R.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania Gminy Miasta R.- Prezydenta
Miasta R.
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 20 grudnia 2016 r., sygn. akt IV Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od uczestnika Gminy Miasta R. na rzecz
wnioskodawców M.G. i P. G. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł
tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania

w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Uczestnik wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz jej oczywistą zasadność. Za istotne zagadnienie prawne mające uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uczestnik uznał kwestię wyłączenia z obrotu prawnego fragmentu lotniska wojskowego stanowiącego pierwotnie własność Skarbu Państwa, darowanego następnie gminie z przeznaczeniem na założenie lotniska cywilnego użytku publicznego, który to cel został zrealizowany. Uczestnik trafnie przytoczył cechy, jakimi powinno charakteryzować się zagadnienie, żeby można je było uznać za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Trzeba jednak dodać, że zagadnienie to powinno nawiązywać do okoliczności ustalonych w sprawie i przepisów, w świetle których mają być ocenione. Nie może się ono sprowadzać do samego tylko pytania o ich subsumpcję pod te przepisy.

Podstawą orzeczenia przez Sądy *meriti* o zasiedzeniu przez wnioskodawców spornej działki o powierzchni 34 m² był art. 172 § 1 k.c., a o jego zastosowaniu w konkretnym przypadku decyduje stwierdzenie, że nieruchomość jako przedmiot zasiedzenia pozostawała w samoistnym posiadaniu osoby niebędącej jej właścicielem przez odpowiednio długi czas. W postanowieniu z 15 lutego 2012 r., I CSK 293/11 (OSNC 2012, nr 9, poz. 104) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że w myśl art. 172 k.c. przedmiotem zasiedzenia może być każda nieruchomość bez względu na jej rodzaj i osobę właściciela, a przepis ten podlega wykładni ścisłej. O wyłączeniu dopuszczalności zasiedzenia określonego rodzaju nieruchomości ustawodawca musi zatem wyraźnie postanowić, jak to uczynił w odniesieniu do dróg publicznych. Ustawodawca zdefiniował zarazem pojęcie drogi publicznej i przyjął, że taki status mają nieruchomości, które po zrealizowaniu procesu inwestycyjnego są budowlą przeznaczoną do prowadzenia ruchu drogowego, a nie nieruchomości dopiero przeznaczone pod drogę publiczną.

Nieruchomości zagospodarowane jako lotniska, co do zasady, nie są wyłączone z obrotu prawnego. Nabycie ich własności przez zasiedzenie może być wyłączone faktycznie dlatego, że trudno sobie wyobrazić samoistne posiadanie terenu składającego się na obiekt tego typu przez inną osobę niż podmiot eksploatujący lotnisko. Z ustaleń faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, którymi Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej byłby związany, niewątpliwie wynika jednak, że grunt będący przedmiotem posiadania wnioskodawców znajdował się i znajduje się poza betonowym ogrodzeniem tego terenu, który był dotąd wykorzystywany na cele lotniska wojskowego, a następnie cywilnego. Ten teren nie jest urządzony i wykorzystywany jako część infrastruktury lotniska, trudno go zatem uznać za lotnisko, a co najwyżej za miejsce potencjalnie mogące posłużyć do jego rozbudowy.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywiście naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Powyższych wymagań nie spełnia wniosek uczestnika o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż poza powołaniem przepisu, uczestnik nie zawarł

w skardze jakiegokolwiek wyводу mającego objaśniać okoliczności wskazujące na jej oczywistą zasadność.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 10 ust. 4 pkt 2, § 5 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 ze zm.), orzeczono jak w postanowieniu.

aj